

Ο καθένας ζει το δικό του μύθο

Του ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΝΟΥΣΗ Καθηγητή του Τμήματος Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του Πανεπιστημίου Αθηνών

Την περίοδο αυτή στο χώρο της Ανώτατης Παιδείας ο καθένας ζει τον δικό του μύθο. Το υπουργείο Παιδείας νομίζει ότι με περιορισμούς και εκλογικεύσεις θα τισαθεύσει τα ανήσυχα και αγωνιούντα νιάτα και θα σπάσει την εσωτερική διαπλοκή των ΑΕΙ (χωρίς όμως να θίξει «τους δικούς» του ανθρώπους, μέλη Διοικουσών Επιτροπών κ.λπ.). Το ΠΑΣΟΚ επιχειρεί να κεφαλαιοποιήσει πολιτικά την κινητοποίηση χωρίς να ανοίξει τα δικά του χαρτιά (αρκούμενο στα γενικόλογα περί αξιοκρατίας, αυτονομίας κ.λπ.). Η ΠΟΣΔΕΠ κρατάει με τα δόντια τις ισορροπίες ανάμεσα στα ιδεολογήματα του χθες και τις αναγκαιότητες του σήμερα (φοβούμενη να διατυπώσει συγκεκριμένη άποψη που θα την έκανε μέρος της διαφοράς).

Οι απόντες - επίορκοι καθηγητές απουσιάζουν πλέον νομίμως (αφού έκλεισαν τα ΑΕΙ σχεδόν όλο το εαρινό εξάμηνο).

Οι υπέρ - επαγγελματίες καθηγητές επωφελούνται του κενού και αυξάνουν τις ώρες εξωπανεπιστημιακής εργασίας.

Οι αξιωματούχοι (πρυτάνεις κ.ά.) μελετούν το νομοσχέδιο και τοποθετούνται σε σχέση με το ατομικό τους συμφέρον (ή την προσωπική τους πίκρα).

Οι γονείς τα 'χουν χάσει διότι δεν μπορούν να κατανοήσουν πού ακριβώς γίνεται το λάθος.

Η ελληνική κοινωνία χαζεύει Μουντιάλ και ετοιμάζεται για διακοπές στα νησιά. Η ψυχραιμία όλων έχει απολεσθεί, γι' αυτό και οι πλέον συνετοί ζητάνε time out για να ξαναδούμε τα πράγματα πιο νηφάλια τον Σεπτέμβρη.

Δεν ξέρω τι θα γίνει τελικά με το άρθρο 16 του Συντάγματος, δεν ξέρω αν θα περάσει αυτός ή κάποιος άλλος νόμος, δεν ξέρω ποιος θα αποκομίσει πολιτικά οφέλη από την αντιπαράθεση. Για ένα είμαι βέβαιος.

Ζώντας τον ατομικό μας μύθο (τεχνοκρατικό, πολιτικό, κομματικό, ακαδημαϊκό, συνδικαλιστικό), είναι αναπόφευκτο να μην μπορούμε ποτέ να διαμορφώσουμε όρους συλλογικού ονείρου, συλλογικής προσπάθειας και συλλογικής -για όλους- για την Ελλάδα επιτυχίας.

Το ελληνικό Πανεπιστήμιο χρειάζεται πρωτίστως:

- * Ιδεολογικό ξεκαθάρισμα (ως προς τον ρόλο και την αποστολή του σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης της γνώσης, των τεχνολογιών κ.λπ.).
- * Συσχέτιση πτυχίου - επαγγέλματος (δικαιώματα, διέξοδοι, εναλλακτικές λύσεις, ειδικεύσεις, κατευθύνσεις).
- * Πενταετές (για την πολιτεία) εθνικό σχέδιο στρατηγικής και ανάπτυξης σε ΑΕΙ /ΤΕΙ και πενταετές (για κάθε Πανεπιστήμιο) σχέδιο λειτουργίας, (με αντίστοιχους απολογισμούς και αξιολόγηση).
- * Κώδικα Δεοντολογίας (για όλους) και κοινωνικό έλεγχο (π.χ. ακαδημαϊκό συμβούλιο ή εξωστρεφές ανεξάρτητο ΣΑΠ).
- * Αποκοπή του ομφάλιου (πελατειακού/εξουσιαστικού) λώρου Πανεπιστημίων με κράτος ή κόμματα.
- * Αλλαγή του μοντέλου διοίκησης.
- * Ελάχιστο όριο υποχρεωτικότητας στην παρακολούθηση των σπουδών.

